

SERFŐZŐ SIMON

Ellenetek

Betegségeim, akik vagytok,
mit tegyek, nektek jó legyen?
Szerveim ne fájniának annyira,
megértőbbben bánjátok velem?

Már-már zabálnom kellene,
nektek több falat jutna belőlem?
Így is már csont, bőr vagyok,
mit akarnátok még tőlem?

Még több húst, inat lerágni rólam?
Már csak titeket táplálva létezem.
Ellenetek bendőtök tömve
minden étkezéssel – védekezem.

Nagyon messze

Nagyon messze jártam,
el az időben,
talán már nem is ezen a világon,
ki tudja, innen-e
vagy már túl a halálon.

Messzebb minden láthatárnál,
ahol már csak a semmit látni,
a nesztelenséget is
mintha onnan hallottam volna,
fényévnyi távolságból
lecsendesülni a tornádó csendet.

S talán már az Isten is
szem elől téveszthetett:
nyomom se láthatta
csámpáskodni utánam.
Amerre – a végtelenben –
egyszer majd végleg eltűnök,
ott leszek csak látható,
felkelő Nap az égen.

SERFŐZŐ SIMON (1942) Miskolc

Ne féljeteK

Testvéreim, ti fák,
 hová szaladtok előlem?
 S ti bokrok,
 elmaradozva mögöttem hová menekültök
 át árkon, nádakon,
 hanyatt-homlok hová előlem?
 Olyan ijesztő volnék,
 olyan idegen,
 hogy nem ismertek rám?
 Hát én vagyok az!
 Akivel jóba voltatok valamikor.
 Akinél baltát nem láttatok soha,
 nem fogtam rátok.
 Inkább sátratok alá bújtam:
 hogy a szelek bottal üthették nyomom,
 estig se találtak meg.
 Leveleitek mit sugdostak, akaratlan kihallgattam,
 nem kellett félnetek, senkinek nem árultam el.
 Koronáitokkal megkoronáztatok,
 trónuson ültem: karfás madárfészken.
 Csemetéitekkel együtt gyerekeskedtem,
 a kerítések közt kergetőztünk régen.
 S most nem ismertek meg?
 Hát én vagyok az,
 aki testvéretek voltam – az maradtam.
 Akivel azóta vonat robog,
 túlkölő utak kanyarognak
 át országgon, égtájakon.
 Nem idegenedtem el tőletek.
 Ijedten ne szaladjatok el.
 Ne féljeteK tőlem.

Mindig

Anyám, ha kellett,
 kimentett mindig a bajból.
 Nem hagyott magamra,
 léte is segítség volt.

Pártomat fogta,
 mellém állt az Isten is.
 Van-e, nincsen-e,
 segített nemlétével is.